

Europaudvalget

FOLKETINGET

FORELØBIGT REFERAT

AF 11. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 8. december 2011

Tidspunkt: Kl. 11.35

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Benny Engelbrecht (S) næstformand, Jacob Bjerregaard (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Nikolaj Villumsen (EL), Erling Bonnesen (V), Claus Hjort Frederiksen (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Merete Riisager (LA)

Desuden deltog: Statsminister Helle Thorning-Schmidt

Punkt 1. Forelæggelse af Det Europæiske Råd den 9. december 2011

Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 2 (udkast til kommenteret dagsorden af 8/11-11)

EUU alm. del (11) – bilag 163 (revideret udkast til konklusioner af 29/11-11) (fortroligt) (papirbilag omdelt på: Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 5)

Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 6 (hyrdebrev af 7/12-11 EUU alm. del (11) – bilag 166 (rapport om styrket økonomisk samarbejde og finanspolitisk disciplin i eurozonen) (fortroligt) (papirbilag omdelt på: Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 7)

Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 8 (brev om styrket eurosamarbejde)

Statsministeren: Jeg drager til Bruxelles i eftermiddag. Der er ingen tvivl om, at Det Europæiske Råd i Bruxelles i aften og i morgen vil blive præget af håndteringen af gældeskrisen og spørgsmålet om traktatændringer. Det er tydeligt for enhver, der følger den europæiske debat, at der er tale om et meget, meget vigtigt møde. Efter de samtaler, jeg har haft med kollegerne i efterhånden en del europæiske lande, er der en klar erkendelse af, at det er helt afgørende, at vi får truffet de nødvendige beslutninger på dette møde, og at tilliden til de europæiske økonomier skal genoprettes, sådan at Europa kan komme videre og få ny vækst.

Udover gældeskrisen og spørgsmålet om traktatændringer vil vi også drøfte Kommissionens vækstundersøgelse for 2012. Den markerer begyndelsen af det europæiske semester. Det europæiske semester er en af de vigtige opgaver for det danske formandskab.

Vi kommer også til at berøre en række andre spørgsmål. Spørgsmål vedrørende energi, som også er en del af de danske formandsprioriteter. Spørgsmålet om Bulgariens og Rumæniens fulde optagelse i Schengen. Situationen i Iran og eventuelt EU's udvidelse. Jeg forventer også, at vi vil vedtage en kort konklusion om tidsplanen for de kommende forhandlinger om den flerårige finansielle ram-

me, som også er en stor del af det danske formandskab. Det har været vigtigt for os at få den konklusionstekst med.

Jeg vil starte med spørgsmålet om de mulige traktatændringer, som formentlig kommer til at fylde en del på mødet. I havde lejlighed til i fredags at drøfte dette med europaministeren, da han forelagde sagen her til forhandlingsoplæg. Men diskussionerne og drøftelserne fortsætter hele tiden. De mulige traktatændringer vil finde sted på baggrund af den rapport, som Van Rompuy lavede efter opdrag fra Det Europæiske Råd i oktober. Den har han lavet sammen med kommissionsformanden og formanden for eurogruppen. Udover det har kansler Merkel og præsident Sarkozy spillet ud med en række fælles forslag, som de har ønsket drøftet på mødet.

Jeg vil starte med det sidste og knytte nogle bemærkninger til det brev, der er kommet fra Sarkozy og Merkel. Det indebærer primært en række skærpede krav til den økonomiske politik i eurolandene. De mest centrale forslag er:

1. Automatiske sanktioner rettet mod lande med budgetunderskud på 3 pct. og indførelsen af gældsgrænser i de enkelte lande.
2. Fremrykning af eurolandenes permanente lånemekanisme, ESM'en – det er den, der skal afløse den midlertidige lånefacilitet, EFSF'en. Tyskland og Frankrig ønsker, at den træder i kraft i 2012 i stedet for i 2013. En ting, der har været diskuteret livligt i den europæiske debat, men som ikke er kommet med i dette brev, er tiltag vedrørende den europæiske centralbank eller de såkaldte euroobligationer. Det er altså ikke med.
3. Det foreslås, at der afvikles månedlige møder mellem eurolandenes stats- og regeringschefer. Det siges også, at medlemslande, der er med i europluspagten, vil blive inviteret til at deltage i diskussionerne om emner, der er omfattet af pagten.

Det er klart, at det tysk-franske forslag tjener to formål. For det første at medvirke til at løse krisen her og nu og sende nogle tydelige signaler om, at vi er parat til at løse krisen. For det andet at medvirke til, at vi undgår gentagelser af denne krise. Tyskland og Frankrig lægger op til en meget, meget hurtig proces, hvor forslagene allerede skal kunne vedtages på Det Europæiske Råd i marts næste år.

Udover det fastlås det, at man gerne ser en traktatændring med de 27, men hvis der ikke er vilje til det, så vil Tyskland og Frankrig være parat til at gå videre blandt de 17 eurolande. Jeg forventer, at spørgsmålet om antallet af deltagere bliver en af de helt centrale diskussioner på topmødet.

Det er klart, at det fransk-tyske forslag vil være et væsentligt bidrag til diskussionen, men rammen om diskussionen er Van Rompuys forslag, som han har fremsendt til medlemslandene. Det er min forventning, at Van Rompuy på mødet med udgangspunkt i sin egen rapport vil gøre status over de omfattende beslutninger, som allerede er taget for at styrke den økonomiske disciplin både i eurolandene og i EU 27. Jeg forventer også, at han vil nævne en række nye tiltag, som harmonerer med et tysk-franske forslag vedrørende en yderligere styrkelse af kravene til eurolandenes økonomiske politik. Det vil også være naturligt, at han gør sig

nogle overvejelser om, hvordan de krav kan gennemføres i praksis. Det har jeg også et par ting at sige om.

Han foreslår dybest set to overordnede veje til at gennemføre disse ting i praksis. Den første model er en model, hvor man ændrer protokol nr. 12 i Lissabontraktaten. Det er den, der vedrører proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Den anden model er en egentlig traktatændring i overensstemmelse med artikel 48 i Lissabontraktaten. Man kan også forestille sig en kombination af de to modeller. Det er selvfølgelig et af de spørgsmål, som vil blive diskuteret, og som der ikke er nogen som helst afklaring på på nuværende tidspunkt.

Regeringen vil selvfølgelig henholde sig til det forhandlingsoplæg, som europaministeren fik i Europaudvalget i fredags. Det vil sige, at vi fra dansk side vil lægge vægt på, at traktatændringerne skal være begrænsede, og at de skal gennemføres så hurtigt som muligt.

Udover dette regner jeg også med, at der bliver en drøftelse af nye bilaterale lån fra EU-landene til IMF med henblik på at øge IMF's generelle ressourcer og til at støtte krisehåndteringen i euroområdet

Regeringen ser positivt på dette som led i en bredere international aftale, som selvfølgelig også indebærer en fair byrdefordeling. Hvis der bliver bedt om det – hvis det bliver aktuelt – så finder regeringen, at det er en god idé, at Nationalbanken bidrager til dette lån til IMF.

Det var sådan set traktatdiskussionen. Udover det er der den økonomiske politik, som også vil blive drøftet, herunder vækstspørgsmålet. Vi vil have en drøftelse af en række økonomiske spørgsmål. De skal selvfølgelig ses i sammenhæng med traktatændringerne. Men jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke glemmer implementeringen af de mange initiativer, som allerede er taget i denne forbindelse. En forudsætning for at komme ud af krisen er selvfølgelig, at hvert enkelt land fører en ansvarlig økonomisk politik og gennemfører de nødvendige reformer. Det er også en forudsætning for, at vi kan få gang i væksten i Europa. Kommissionen har, som jeg sagde indledningsvis, netop fremlagt sin egen vækstundersøgelse, som markerer starten på det europæiske semester for 2012. Det er altså det europæiske semester, som skal gennemføres under det danske formandskab. Vi lægger megen vægt på det.

En af de ting, som Kommissionen foreslår i vækstundersøgelsen, er at "fast-tracke" nogle af de særligt vækstfremmende initiativer, vi har, særligt dem der vedrører det indre marked. Det er noget, vi varmt støtter fra dansk side, og noget, vi som formandskabsland vil lægge vægt på. Hvis vi på nogen måde kunne "fast-tracke" de initiativer, ville det være godt for Europa, godt for væksten.

Udover det vil Det Europæiske Råd gøre status over europluslandenes implementering af de nationale tiltag, som de har meldt ind. I den forbindelse vil vi særligt fokusere på beskæftigelsesområdet. EU-landene står over for mange af de samme udfordringer på beskæftigelsesområdet. Det er nyttigt at udveksle erfaringer og se, om indsatsen virker.

Et andet område, vi vil gøre status for, er EU's arbejde på energiområdet. Jeg forventer, at vi vil sende et klart signal om, at målsætningen om 20 pct.s forbed-

ring af energieffektiviteten i 2020 kræver en hurtig løsning på de forhandlinger, der for øjeblikket pågår om energieffektivitetsdirektivet. Udover det vil vi fra dansk side lægge vægt på, at EU også forholder sig til den langsigtede strategi på klima- og energiområdet frem mod 2050.

Hele denne dagsorden – den grønne dagsorden, herunder energiområdet – er en væsentlig prioritet for det danske formandskab. Den diskussion tages også op på mødet torsdag og fredag.

Det næste spørgsmål, man vil drøfte, er udvidelsen. Jeg forventer, at Det Europæiske Råd vil tage udgangspunkt i rådskonklusionerne om EU's udvidelse, som blev vedtaget i Det Generelle Råd i mandags. Her lykkedes det ikke at opnå enighed om tildeling af kandidatstatus for Serbien eller at opnå enighed om at åbne optagelsesforhandlinger med Montenegro. Det betyder, at det danske formandskab har ansvaret for at bringe de sager videre.

I kanten af mødet er der en ceremoni, som jeg deltager i, der markerer undertegnelsen af Kroatiens tiltrædelsestraktat. Tiltrædelsestraktaten skal nu ratificeres i alle medlemslandene. Det er planen, at vi kan byde Kroatien velkommen den 1. juli 2013. Det forudsætter selvfølgelig, at Kroatien fortsat lever op til den styrkede monitorering, der skal sikre, at de fremskridt, de allerede har gjort, ikke på nogen måde rulles tilbage.

Til sidst forventer jeg, at Det Europæiske Råd vil sende et tydeligt signal til Iran om, at EU er parat til at gennemføre yderligere sanktioner mod regimet. Det er vigtigt at få regimet i Iran til at forstå, at de må tilbage til forhandlingsbordet. I den forbindelse er det vigtigt, at der er et konstant internationalt pres.

Det var de ting, som jeg forventer at vi skal diskutere på Det Europæiske Råd.

Nikolaj Villumsen spurgte, om statsministeren kunne garantere, at de traktatændringer, der vil medføre automatiske sanktioner, ikke kan ramme Danmark i form af eksempelvis tilbageholdelse af midler fra EU-fonde, sådan som der ligger forslag fra Kommissionen om – som han havde forstået at europaministeren og dermed regeringen støtter – idet man sammenkæder udbetalingen af fondsmidler med den øgede økonomiske styring.

Han spurgte videre, hvad konsekvenserne af disse traktatændringer eller protokolændringer vil være for Danmark som europlusland. Han tilføjede, at han var klar over, at europluspagten er en politisk aftale.

Til sidst spurgte han, om statsministeren mente, at den danske befolkning havde sagt ja til at være en del af en finanspolitisk union.

Pia Adelsteen pegede på, at Merkel og Sarkozy bl.a. foreslår en hurtigere gennemførelse af lovgivningen om den finansielle regulering, arbejdsmarkedspolitikken og den fælles selskabsskattebase, og man taler også om den finansielle transaktionsskat. Hun ville gerne vide, hvordan den danske regering stiller sig hertil.

Når Van Rompuy taler om protokolændringer, er det for at undgå folkeafstemninger. Pia Adelsteen ville gerne vide, hvad regeringen mener, når den taler om "begrænsede" traktatændringer. Er det kun for at undgå en folkeafstemning?

Merete Riisager tilsluttede sig bekymringerne. Hun pegede på, at statsministeren har ændret holdning til traktatændringer, og spurgte, hvorfor statsministeren i dag er positiv over for traktatændringer. Hun ville gerne vide, hvor statsministerens grænse går, når hun taler om "begrænsede" traktatændringer. Hvad kan være så slemt, at vi ikke kan gå ind for det?

Merete Riisager spurgte, hvad der forhindrer Danmark i at føre en rigtig god økonomisk politik, herunder en aktiv vækstpolitik. Hvorfor vil vi lægge os i slipstømmen af eurozonen, og hvorfor er vi interesseret i at blive overvåget? Hun pegede på, at eurozonen i lang tid har været en ansvarsfri zone.

Vil Danmark tilslutte sig en tobinskat?

Går statsministeren ind for, at EU skal styre beskatningen og indføre nye skatter?

Statsministeren tog først fat på noget af det, der var gået igen hos alle ordførere, nemlig: Hvilke konsekvenser vil eventuelle traktatændringer have for Danmark?

Det mente hun var helt umuligt at svare på på nuværende tidspunkt, al den stund vi ikke kender traktatændringerne. Vi ved heller ikke, om traktatændringerne kommer til at gælde alle 27 lande eller kun kommer til at gælde eurolandene.

Vi kan ikke på nuværende tidspunkt sige noget fornuftigt om, hvad Danmark kan være med til, men vi kan sige, at regeringen har respekt for euroforbeholdet, som den danske befolkning har valgt. Vi er ikke en del af euroen. Men selvfølgelig vil vi søge at maksimere dansk indflydelse. Det er den balance, vi skal finde.

Statsministeren sagde til Nikolaj Villumsen, at befolkningen havde sagt nej tak til en finanspolitisk union, da man sagde nej til euroen, men hun mente samtidig, at danskerne havde sagt ja til, at vi skal søge indflydelse. Uroen omkring euroen påvirker os ganske voldsomt, og derfor har vi en interesse i, at vi får en ny disciplin i relation til euroen.

Det er rigtigt, at Merkel og Sarkozy nævner andre områder såsom arbejdsmarkedet, eventuel selskabsskatteharmonisering, finansiel transaktionsskat og vækstpolitik. Det er vanskeligt fra den ene dag til den næste at lave et forstærket samarbejde på disse områder, fordi der er tale om etablerede områder, som er omfattet af det indre marked. Harmonisering af selskabsskatter kræver enstemmighed.

Vi ved stadig ikke, hvor begrænsede traktatændringerne bliver, sagde statsministeren til Pia Adelsteen, men der må i hvert fald ikke blive tale om at gå hele traktaten igennem og ændre i alle kapitlerne. Det må kun dreje sig om traktatændringer, der vedrører euroen.

Statsministeren mente ikke, hun havde ændret holdning, som Merete Riisager er inde på. Vi har hele tiden sagt, at vi synes, man skal tage de presserende økonomiske problemer først, og nu er det blevet fuldstændig klart, at løsningen af de økonomiske problemer hænger sammen med en traktatændring, fordi markederne skal betrygges. Der kan være store fordele for Danmark forbundet med, at vi får traktatændringer, så der kommer styr på euroen.

Merete Riisager hørte statsministeren sige, at danskerne havde sagt nej til en finanspolitisk union, men hun hørte ikke regeringen sige nej hertil.

Hun syntes ikke rigtig, hun havde fået svar på sine spørgsmål om ansvarsfraskrivelse og vores ønske om at underlægge os overvågning og restriktioner. Er det ikke regeringens eget ansvar at fremlægge økonomiske visioner for landet?

Vi har hørt, at Danmark ikke er juridisk bundet af det, der sker, og statsministeren siger også, at vi ikke ved præcist, hvad en traktatændring kommer til at indeholde. Merete Riisager mente, vi bliver nødt til at have en realpolitisk debat om, hvordan traktatændringerne påvirker Danmark.

Pia Adelsteen kunne ikke finde ud af, hvad regeringen mener, når den på den ene side siger, at vi vil gå med til begrænsede traktatændringer, og på den anden side siger, at den ikke ved, hvad de vil komme til at indeholde.

Det er rigtigt, at de øvrige ændringer, der er foreslået, hænger sammen med det indre marked, men hvad mener regeringen om ideerne?

Hvorfor lader vi ikke bare eurolandene selv redde den valuta, de nu engang er gået med i? Pia Adelsteen mente ikke, det var udtryk for respekt for euroforbeholdet, når regeringen vil binde os så tæt til euroen.

Nikolaj Villumsen syntes, det var meget voldsomt, at statsministeren var ved at kaste Danmark ind i en proces, hvis konsekvenser for Danmark vi ikke kender.

Det er dejligt, at statsministeren vil respektere det danske euroforbehold, men betyder det, at statsministeren vil sige nej til de forslag, der ligger om at samordne EU's fonde med den økonomiske styring? I den forbindelse pegede han på, at vi i øjeblikket har et underskud, som overstiger 3 pct. af BNP, så Danmark kan godt blive ramt, når det drejer sig om udbetalinger fra eksempelvis socialfonden og regionalfonden.

Det bekymrede Nikolaj Villumsen, at de ændringer, man taler om, kan komme til at betyde, at man ikke kan kickstarte sin økonomi. Han spurgte, hvorfor statsministeren ikke er enig med sine socialdemokratiske kolleger i Tyskland og Frankrig. I denne sammenhæng spurgte han, om statsministeren er enig med den europæiske fagbevægelse, som kræver en social protokol.

Det bekymrede ham, at man vil fjerne de krav med hensyn til arbejdsmiljø og mindsteløn, der stilles til små og mellemstore virksomheder, idet han gjorde opmærksom på, at det drejer sig om virksomheder med op til 250 ansatte. Hvordan stiller regeringen sig til disse ideer, som reelt er social dumping?

Jakob Ellemann-Jensen takkede for en god fremlæggelse af de udfordringer, vi står over for, idet han pointerede, at vi er nødt til at forholde os til virkeligheden og erkende, at vi er mere afhængige af omverdenen, end omverdenen er afhængig af os. Venstre holder fast i det mandat, Europaudvalget har givet europaministeren, som går ud på at støtte de tiltag, som er nødvendige. Hvis det er en traktatændring, så skal der være en traktatændring. Til gengæld skal vi ikke åbne op for en total revision af alle bestemmelserne i traktaten, men fokusere på de områder, som er nødvendige og relevante for at løse de udfordringer, vi står med nu. Det er

nemlig i høj grad i Danmarks interesse, at verden omkring os er så stabil og solid som overhovedet muligt.

Merete Riisager kunne godt være enig i, at verden skal være solid, men der er uenighed om, hvordan vi bedst når frem dertil. Hun rejste igen spørgsmålet, hvorfor vi bare skal gå i takt. Hun mindede om, at man tidligere havde sagt, at nu havde man løst problemerne, men det havde man ikke. Nu er det åbenbart traktatændringer, der skal være løsningen på den europæiske gældskrise. Hun pegede på, at når observatører udefra bedømmer os, siger de, at Europa har dyr arbejdskraft og dårlige vilkår for erhvervslivet, og at vi er verdensmestre i bureaukrati og langsommelighed.

Statsministeren sagde, at sagen er vigtig for Danmark, fordi vi har besluttet, at den danske krone læner sig op ad euroen. Vi har allerede ordninger, som betyder, at hvis vi ikke lever op til de regler, vi har vedtaget i Fællesskabet, så bliver vi straffet, så er der sanktioner i relation til de midler, vi får fra EU. Når vi har en krise i Europa lige nu, er det ikke på grund af euroen, men fordi landene ikke har haft tilstrækkeligt styr på deres økonomiske politik. Vi har en interesse i at leve op til kravene, ligesom vi har en interesse i, at andre lande gør det. Hvis det bliver et traktatmæssigt krav, som nogle eurolande ønsker, så genskabes tilliden til euroen, og det er rigtigt godt for Danmark.

Selvfølgelig skal vi kende konsekvenserne for Danmark, sagde statsministeren til Nikolaj Villumsen, før vi siger ja, men det finder vi ud af på mødet, og så kommer regeringen tilbage og drøfte sagen med Europaudvalget.

Statsministeren erklærede sig uenig i, at det er kravene i euroen, der forhindrer landene i at føre en fornuftig økonomisk politik. Som eksempel nævnte hun, at den danske regering ville gennemføre en kickstart, samtidig med at vi lever op til henstillingerne fra EU om at konsolidere økonomien.

Statsministeren var enig med Jakob Ellemann-Jensen i, at de europæiske økonomier har en markant afsmitning på Danmark. Det er derfor, vi har en klar interesse på dette område.

Hun sagde til Merete Riisager, at man selvfølgelig ikke kan løse gældskrisen ved hjælp af traktatændringer alene, men man taler også om at fremrykke den permanente lånemekanisme, hvilket er en god ting. Vi har også bedt bankerne om at påtage sig deres del af ansvaret.

Pia Adelsteen var ikke i tvivl om, at det påvirker Danmark, hvad der sker i resten af verden, bl.a. i USA, men det betyder ikke, at vi skal sidde med ved bordet og træffe beslutninger for hele verden. Hun pegede på, at der er regler i vækst- og stabilitetspagten, som vi er en del af. Problemet er, at mange lande ikke har overholdt disse regler.

Hun forstod godt, at eurolandene havde brug for at gøre nogle ting, men det bekymrede hende, at Danmark klinede sig så tæt op ad euroen.

Kristian Thulesen Dahl syntes, det var lidt besværligt at finde ud af, hvad statsministeren egentlig mener, når hun på den ene side fremhæver, at Danmark ikke

er et euroland, men på den anden side binde Danmark mere til Euroen. Det sidste gør det svært for statsministeren at repræsentere det danske folk helhjertet.

Han fremhævede, at det ikke er i forhold til Danmark, markederne skal betrygges, idet han henviste til, at renten i Danmark er lavere end i Tyskland. Han bad statsministeren bekræfte, at hver gang man har ydet hjælp til Grækenland, er renten på græskes statsobligationer steget. Hjælpepakkerne har altså ikke betrygget markedet.

Kristian Thulesen Dahl bad statsministeren overveje, om det ikke forholder sig sådan, at forsøget på at få EU til at vandre i takt i virkeligheden forhindrer euro-landene i at gøre det, som de mener er nødvendigt. Man har lavet en ufuldstændig konstruktion, og derfor har man måttet reparere på den sidenhen. Kristian Thulesen Dahl var bange for, at vi ved at sige, at vi kun vil have en begrænset traktatændring, i virkeligheden forhindrer de andre lande i at gøre det, der er nødvendigt. Dermed gør man dem en bjørnetjeneste.

Nikolaj Villumsen pegede på, at vi i 1990 kickstartede økonomien og skabte en masse arbejdspladser. Det var måske en bedre løsningsmodel

Det er i høj grad de europæiske lønmodtagere, der betaler. I den forbindelse nævnte han, at der i øjeblikket er 23 millioner arbejdsløse i EU-landene. Samtidig har vi den groteske situation, at de rigeste i Grækenland og Italien nærmest ikke betaler skat.

Merete Riisager gentog sit spørgsmål, om regeringen også siger nej til en finanspolitisk union, sådan som befolkningen gjorde ved euroafstemningen.

Statsministeren var helt enig med Pia Adelsteen i, at den danske økonomi er påvirket af, hvad der sker i Europa og i USA. Når landene i Europa ikke har styr på deres økonomi, går det ud over os. Vi har gennem mange år valgt at knytte kronen til euroen, og denne fastkurspolitik har tjent Danmark godt, mente statsministeren. Det er grunden til, at vi har accepteret vækst- og stabilitetspagten og six-pakken, som statsministeren ikke på nogen måde mente var i strid med euroforbeholdet.

Hun syntes ikke, der var noget problem i den måde, vi håndterer tingene på, sagde statsministeren til Kristian Thulesen Dahl. Hun mente ikke, der var tale om to forskellige holdninger.

Hun erkendte, at den græske økonomi ikke er kommet på fode igen trods utallige forsøg, men volumen på tiltagene har nok ikke været stort nok.

Hun mente, det stadig væk er en god idé at prøve at holde de 27 lande sammen. Danmark har ikke en interesse i, at Europa bliver splittet i to.

Hun erklærede sig enig med Nikolaj Villumsen i, at der er nogle lande, som har råd til en kickstart, f.eks. Danmark, men der er så sandelig også lande, der ikke kan, f.eks. Grækenland.

Hun syntes ikke, det var lønmodtagerne, der kom til at betale prisen, og mindede om, at en af de ting, Grækenland skulle gøre, var at udvide deres skattebase. Vi er netop optaget af at få styr på økonomien, så vi kan få genskabt væksten, hvilket vil være til fordel for de europæiske lønmodtagere.

Pia Adelsteen kunne stadig ikke forstå, hvorfor vi skal være med, når vi ikke vil have euroen.

Kristian Thulesen Dahl mente stadig ikke, statsministeren helhjertet kunne repræsentere danskerne, når hun havde to modsat rettede synspunkter. Han mente, man må erkende, at euroen er på gyngende grund, så man reelt diskuterer muligheden for et eurokollaps. Så er det mærkeligt, at statsministeren krampagtigt holder fast i, at det er vigtigt, at alle 27 lande går i takt.

Nikolaj Villumsen mindede om, at dengang vi tilsluttede os six-packen, var der ikke tale om hurtige, automatiske sanktioner, der kunne ramme Danmark.

Han savnede svar på sit spørgsmål om små og mellemstore virksomheder og social dumping.

Statsministeren bekræftede, at der er nogle eurolande, som er bange for, at det hele bryder sammen. Så er det godt, at den tyske kansler har påtaget sig et enormt ansvar. På den baggrund havde statsministeren svært ved at se, at vi skulle modsætte os det ønske om traktatændringer, man har i eurolandene. Statsministeren pointerede, at det var de 17 eurolande, som sagde, at de gerne ville have alle 27 lande med.

Hun sagde til Nikolaj Villumsen, at hun ikke mente, der var tale om social dumping.

Kristian Thulesen Dahl syntes, statsministeren var ude i en mærkelig forklaring. Hvis det, der er foreslået, er indskrænkninger i landenes selvstændighed, så er det da ikke underligt, at de gerne vil have, at også ikke-eurolandene får indskrænket deres selvstændighed. I øvrigt gentog han sin argumentation.

Statsministeren pointerede, at vi ikke ved, hvilke traktatændringer der kommer, og gentog i øvrigt også sin modargumentation.

Mødet slut kl. 12.35.

Ref.: BE/sra